

У име Оца и Сина и Светога Духа!

„Нико не може два господара служити“, каже данашње Свето Јеванђеље, браћо и сестре. Или ће једнога волети, а другога ненавидети, мрзети или једноме служити, једном се радовати, а другога избегавати. „Не можете служити Богу и мамону“, каже Свето Јеванђеље.

Те речи изговорене пре две хиљаде година, браћо и сестре, односе се и на нас данашње хришћане, данашњи православни српски народ. Јер сваки човек је у овоме свету биће које се опредељује, које мора да се определи којем ће господару служити. Не може служити двојици, а не може не служити ни једноме. То је основни принцип. Значи, треба да се определи – или Богу или Божјем противнику, трећега нема. Срце човеково има само један престо. На њему може да седи само један господар, или Бог или ђаво. Не може престо бити упражњен, не може човек бити сам у овоме свету. Он је недовршено биће, он је слабо биће, њему је потребна помоћ са једне или са друге стране. Они који верују у Бога, Богу се и поверавају и од Бога помоћ очекују и добијају. Они који у Бога не верују, који мисле да живе сами по својој вољи, својој памети у овоме свету, они, хтели или не хтели, траже помоћ са оне друге, са леве стране. А та помоћ која, иако некада дође, не води нас на спасење него у пропаст, у пакао вечни. Јер 'не може дрво добро плодове рђаве рађати', каже Свето Писмо, 'нити дрво рђаво плодове добре рађати'. Све што је од Бога, то је савршено, то је добро. „Сваки дар савршени одозго је, силази од Тебе Оца светлости“, каже једна молитва Цркве Православне. А све што је са друге стране, од ђавола, то је зло јер он не може чинити ништа добро нити упућивати, нити помагати некоме да чини добро.

А људи? Људи су као слаба трска на ветру која се повија час десно час лево. На нама је, браћо и сестре, да се определимо коме ћемо господару служити и за ким ћемо ићи, ко ће бити наш вођа и наш помоћник у овоме животу. Благо нама који изаберемо Господа Христа за свога вођу, за свога Спаситеља и Учитеља. Он је оставио у

Светоме Писму Своје Свете Заповести, основао је Цркву Своју и оставио у њој све Божанске дарове, Свете Тајне и Свете Врлине које су дате човеку да се њима користи и да тако иде путем спасења.

Недавно смо прославили Видовдан, тај велики и највећи празник српскога народа, национални и верски празник када се цео народ опредељивао у лицу кнеза Лазара и са њим, или царству земаљскоме или Царству Небескоме. Није могао и једни и друго, тако је речено. И он је вагао на кантару своје душе, свога ума и питао се: „Мили Боже, шта ћу и како ћу? Ко ме ћу се приволети царству?“ И приволео се Царству Небескоме знајући да свесно иде на Косово поље да страда тамо са својим народом, а не да постане драговољни роб окупатора који долази да покори његову земљу.

То свесно опредељење за Царство Небеско, то је у ствари приношење себе свесно на жртву вечним вредностима небеским, оним вредностима ради којих се и живи у овоме свету, ради којих се и умире у овоме свету. Јер за Царство Небеско треба живети, треба се трудити, подвизавати, молити, постити, чинити добра дела, али ако затреба, за Царство Небеско треба и живот свој положити. Нити бисмо били ни први ни последњи. Свети мученици, које наша Црква слави, и новомученици српски, многи и многи, њихов број је само Богу познат, сви су они свесно принели себе на жртву јер су бранили и одбранили своју веру у Господа Христа, у Свету Тројицу, у Оца и Сина и Светога Духа. Тако да они који се определе за Царство Небеско, определили су се да буду свесне жртве на олтару небеске правде, небеске истине, небеске љубави. Јер бринути само о земаљскоме – шта ћемо добити? Земаљско добро – које? Које је добро које може човека да прати и после гроба, земаљско, материјално добро? Нема! Сви цареви, сви императори, сви завојевачи света, Наполеон, Џингис Кан, Стаљин и многи други, сви су они имали многа земаљска блага али кад су пошли, ништа са собом нису понели.

А каже једна песма: „Када човек пође одавде шта ће понети сем скрштене беле руке и праведна дела своја“. То је оно за шта треба да

се трудимо и што треба да стекнемо у овоме животу. Праведна дела своја. То је оно што нас прати у овоме животу и покрива нас благодаћу Божјом, то је оно што нас чека и у загробном, у Вечном Животу, на основу чега ће Господ онда свакоме дати по делима његовим. Јер каже Свето Писмо: „Ко бринући се може расту своје додати један лакат, што се бринете шта ћете јести, шта ћете пити“, каже данашње Свето Јеванђеље. То не значи, браћо и сестре, да треба да се предамо лености, да ништа не радимо. Не! Него да нам није то прво – већ, иштите најпре Царство Небеско и правде Његове а остало ће вам се све додати.

И свети кнез Лазар, када се определио за Царство Небеско, није се препустио да га непријатељ коље, он се борио за своју слободу, борио се за свој народ и у тој борби жртву принео и живот свој положио. Тако и ми, иако знамо шта нам је претежније: душа је важнија од тела, тело је важније од одела. Који човек неће жртвовати једну хаљину а да спаси свој живот, ако га неко нападне да му отме. Сигурно! Има оно што има предност, има што је главније и што је мање важно. Душа је важнија од тела 'јер је једна душа скупља од целог света', каже Господ. А тело је скупље од одела. Свак ће да жртвује оно што је иза њега да сачува себе, али када је вера у питању, када је душа у питању, онда се нема шта жртвовати сем онога што нам је Бог и даровао, а то је живот наш. То треба да будемо спремни да принесемо Богу на жртву ако Бог затражи то од нас. Не тражи Бог да сви будемо мученици, Он то бира јер каже Свето Писмо, апостол Павле: „Вама се даровало, не само да га верујете, Господа Христа, него и да страдате за њега“.

Страдати за своју веру је дар Божји, то је милост Божја. Зашто? Јер онда долази и награда Божја за то. Као што су и сви свети мученици положивши живот свој за веру, добили Царство Небеско, били прослављени од Бога. Њихове свете мошти и до дана данашњега чудотворе и дарују исцељења многим болесницима који им се обраћају са вером и молитвом. То је тај дар Божји који Бог даје

онима који га љубе. Не можете два господара служити, или једноме или другоме.

Нека би дао Бог, да се сви ми и цео наш народ, угледа на светог кнеза Лазара и косовске витезове, и сви се определимо за Царство Небеско, за нашега Господара, за нашега Господа и Спаситеља Исуса Христа, да Он буде тај коме служимо, за ким идемо, кога следујемо. „Јер ко хоће за мношћем да иде, нека се одрекне себе и узме крст свој и за мношћем иде“, рекао је Господ.

Јер само тако, браћо и сестре, живећи у овоме свету, можемо имати наду на милост Божју када пођемо одавде, да нас Он позна и призна за Своје верне слуге и да нас прими у Царство Своје Небеско, да и ми тамо са свима светима славимо Оца и Сина и Светога Духа кроз све векове и сву вечност.

Амин!